Aventurile submarinului DOX

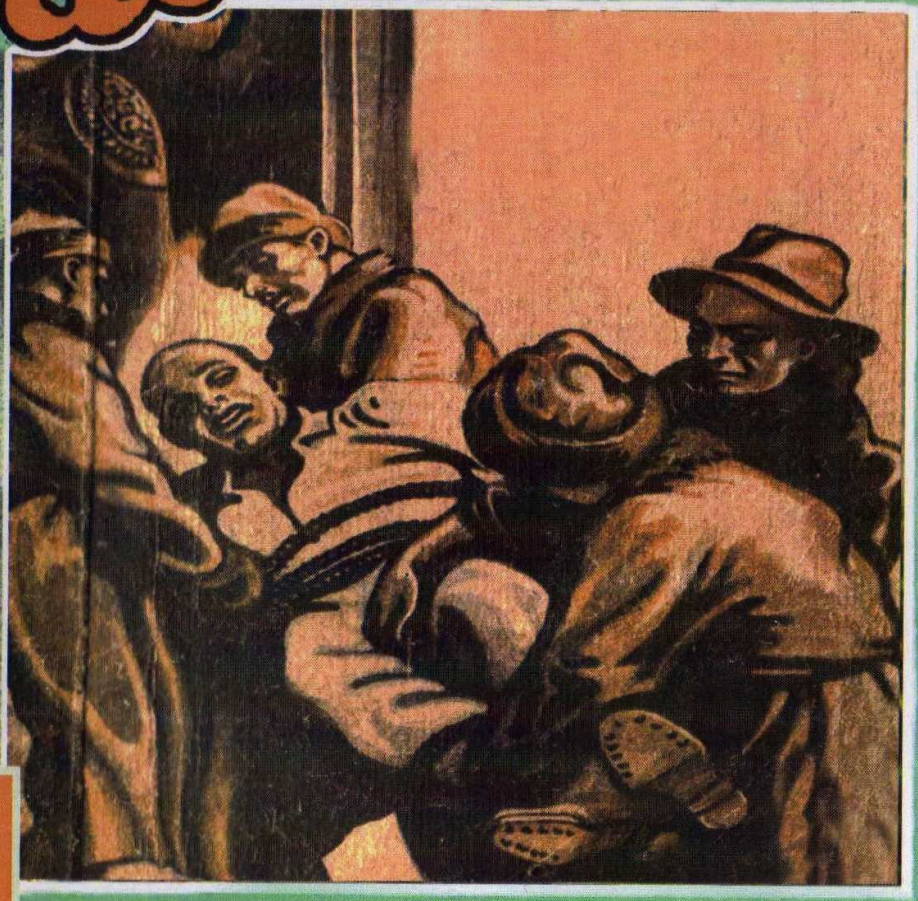

SERIE NOUĂ

76

Oraşul demonilor

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN.

Nr. 76

ORAŞUL DEMONILOR.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
CĂLĂREŢUL MISTERIOS.

«NE GĂSEAM LA VREO TREIZECI de kilometri de Lhassa, în drum spre Tşamkar – începu doctorul Bertram să-i povestească lui George – chinezul cel viteaz, de a cărui caravană ne alăturaserăm, ne zorea tot mai mult, ca şi cum ar fi vrut într-adevăr să fugă din apropierea vechiului oraş în ruine, în care se spunea că sălăşluiesc duhuri rele. (Vezi voi. 73 din „Aventurile echipajului Dox”).

Din păcate, n-aveam vreme să ne ocupăm mai de aproape de misteriosul oraş, căci trebuia să aducem la îndeplinire cât mai repede însărcinarea dată de lordul Bird şi să încercăm s-ajungem în Alaska.

Deodată Ho-ang şi servitorii săi îşi struniră caii şi priviră cu încordare înaintea lor. Acolo se iviseră nişte călăreţi, care se apropiau cu repeziciune. Văzurăm îndată că erau tibetani, toţi bine înarmaţi cu puşti militare ruseşti, iar dea curmezişul pieptului aveau câte două cartuşiere şi la brâu câte două pistoale.

Deoarece n-aveau animale de povară cu dânşii trebuia sa fim cu băgare de seamă, căci ţinutul prin care călătoream era cât se poate de sălbatec. Fără să ne învrednicească cu un salut, trecură pe lângă noi aruncându-ne priviri posomorite şi-şi văzură de drum, nepăsători, ca şi cum nici nu ne-ar fi văzut.

Abia se îndepărtară cu vreo sută de metri de noi, că Ho-ang îşi îndemnă calul la galop. Noi îl ajunserăm din urmă şi el ne striga:

— Oamenii aceştia sunt primejdioşi, trebuie să ne îndepărtăm repede. Colo în faţa noastră, îndărătul colinelor pe care le vedeţi, ne putem apăra bine, dac-ar avea de gând, într-adevăr, să ne atace.

— Bine ne merge! râse Marian; abia ai izbutit să scapi de o bandă de tâlhari, că o alta îi şi ia locul. Aşa dar să căutăm s-ajungem la colinele alea!

Dădurăm pinteni cailor. Lanţul îngust de movile din faţa noastră devenea tot mai mare, dar când privii odată îndărăt, văzui cu spaimă ca tibetanii ne urmăreau într-adevăr. Goneau după noi, la cel mult o sută cincizeci de metri depărtare şi acum le ghiceam lămurit gândul.

— Mai repede, mai repede! strigă în aceeaşi clipă Ho-ang, care îşi întorsese şi el privirea.

Dar caii o şi luaseră în galop cat îi ţineau picioarele şi cu nelinişte văzui ca urmăritorii noştri păreau sa aibă animale mai bune, căci se vedeau din ce în ce mai aproape, iar lanţul de movile era încă la cel puţin un kilometru. Ne aplecarăm bine deasupra gâturilor cailor noştri, ca sa nu ni se taie răsuflarea şi în acelaşi timp să nu fim o ţintă prea bună împuşcăturilor care vor urma.

Prevederea asta se dovedi în curând folositoare, căci deodată detunară îndărătul nostru câteva împuşcături şi gloanţele şuierară foarte aproape deasupra capetelor noastre.

Eram acum la vreo două sute de metri de coline, dar bandiţii din urme noastră se apropiaseră până la o sută de metri. Din nou

detună o salvă şi de data asta unul din servitorii lui Ho-ang scoase un ţipăt sfâşietor, se clătină în şea câteva clipe, apoi se prăbuşi la pământ. Fireşte că nu ne puteam ocupa de el, deşi ţipatul lui era o dovadă că fusese grav rănit.

Iarăşi se auzi o salvă şi unul din caii de povară se prăbuşi. Atunci Marian îşi smulse puşca de pe umăr, se întoarse din galopul ameţitor şi slobozi câteva gloanţe. Răcnete de furie îndărătul nostru dovedeau ca nu-şi greşise ţinta şi în vreme ce se aplecase iar pe grumazul calului său îşi încărcă arma din nou şi ne strigă:

— Ara avut noroc, nimerind pe câţiva. Acum cred că se vor ţine mai la distanţă.

Gloanţele sale vor fi nimerit de, nu e vorba, dar asta ne aducea primejdii noi, căci urmăritorii noştri vor încerca acum tot ce le va fi în putinţă să se răzbune cumplit. Noi eram unsprezece oameni, în vreme ce dânşii erau cel puţin două ori pe atât.

Aruncai o privire înapoi şi văzui că distanţa între noi se mărise puţin. Câţiva bandiţi duseră însă puşca la ochi şi după o clipă gloanţele şuierară în jurul nostru. Nenorocul ne urmărea şi de data asta, căci servitorul care călărea alături de mine ridica braţele în aer şi fără un geamăt se rostogoli din şea. Imediat însă Marian se ridică iar, se întoarse şi gloanţele sale lăsară câţiva cai fără stăpân în rândurile duşmanilor.

Ajunserăm la şirul de coline şi trecurăm peste primele dărâmături de stânci. Ho-ang îşi struni brusc calul, arătă cu mana înainte şi zise:

— Colo e o trecătoare presărata cu bolovani; ne putem ascunde bine printre ei, căci duşmanii nu pot pătrunde înăuntru.

Se părea că şi bandiţii ştiau asta, căci ne împroşcară cu o adevărată grindină de gloanţe, care ne păgubi iarăşi de un servitor şi un cal de povară.

Ajunserăm însă la trecătoare, sărirăm repede de pe cai, pe care un servitor îi duse mai adânc în văgăună şi ne aciuirăm îndărătul blocurilor uriaşe, care ne ofereau o acoperire minunată. Imediat puşca lui Marian detună iar.

Bandiţii descălecară şi se aruncară de asemeni la pământ. N-aveau bolovani îndărătul cărora să se adăpostească, dar erau acoperiţi bine de nenumărate tufe mici. Asta nu-l împiedeca însă pe Marian să găsească o ţintă pentru gloanţele sale. După fiecare împuşcătură a lui se auzea un ţipăt de dincolo şi câteodată o făptură sărea repede în sus, pentru ca apoi să se prăvălească la pământ.

Pretutindeni îndărătul tufelor de dincolo sclipeau acum fulgere şi gloanţele lor loveau în meterezele noastre de piatră. Prin asta eram foarte primejduiţi, căci aşchiile de piatră care zburau acum în jurul nostru, erau şi mai primejdioase decât gloanţele. Dovada o avurăm un curând auzind ţipetele înfiorătoare scoase doi din servitorii noştri.

Mai eram numai şapte inşi şi cu tot secerişul ce-l făcuserăm noi în rândurile potrivnicilor, situaţia noastră continua să fie disperată.

O nouă salvă a duşmanului răpăi lângă noi şi gloanţele izbiră blocurile de stâncă. Cu un ţipăt puternic unul din servitorii noştri sări în sus şi îşi apucă braţul drept cu mâna cealaltă, strigând şi înjurând mereu.

Imediat detunară iar câteva împuşcături şi omul neprevăzător care se lăsase biruit de durere, se prăbuşi greoi.

Rămăseserăm acum numai şase, lucru ce părea să-l ştie bine duşmanii, căci deodată se ridicară cu toţii în picioare – vreo treisprezece la număr – şi se năpustiră spre noi. Se vede că se gândeau că ne vor putea învinge prin numărul, lor mai mare ca al nostru.

Noi aveam acum o ţintă bună şi fără să ne pierdem vremea, golirăm la repezeală încărcătoarele armelor noastre, şase duşmani fură culcaţi la pământ, ceilalţi se trântiră repede jos, dar nu găsiră acoperire destul de repede, astfel că Marian mai putu secera doi din ei.

Ne încărcarăm puştile în grabă, căci ne puteam aştepta în orice clipă la un nou atac. Duşmanii păreau să se fi săturat deocamdată, căci stăteau nemişcaţi, întinşi la pământ, strigându-se însa unii pe alţii.

Deodată, însă, deschiseră iar un foc viu împotriva noastră. Ultimii doi servitori ai lui Ho-ang, care se vede că nu-şi căutaseră un adăpost destul de bun, căpătară câte un glonţ în cap. Răspunserăm şi noi cu o ploaie de gloanţe şi răzbunarăm pe bieţii noştri servitori, omorând doi duşmani.

Acum nu prea aveam de ce ne mai teme, duşmanii puteau avea ca un singur om mai mult ca noi. Totuşi, nici prea cutezători nu trebuia să fim.

În vreme ce eu chibzuiam dacă n-ar fi fost bine să încercăm noi un asalt, în tabăra duşmana se înălţă dintr-o tufă o armă, de a cărei ţeavă atârna o pânză albă. Aşa dar, vroiau să cadă la pace cu noi!

Din păcate nu pricepeam limba lor, astfel că Ho-ang trebui să

ne servească de tălmaci. El strigă spre ceilalţi întrebându-i ce vor şi ne tălmăci apoi răspunsul:

— Şeful bandiţilor e grav rănit. Ne cer ajutor şi făgăduiesc să nu se mai arate duşmănoşi faţă de noi. Ce să facem, domnule Farrow?

— Fireşte că le vom ajuta, zise Marian. Spune-le să facă o grămadă, din armele lor, înainte ca să venim la dânşii.

Ho-ang vorbi iar cu banditul de dincolo şi după câteva clipe şase indivizi se ridicară şi-şi strânseră grămadă puştile şi pistoalele.

Bandiţii ne primiră cam încurcaţi, cu plecăciuni adânci şi ne conduseră la şeful lor rănit. Un glonţ îi străbătuse pieptul şi din pricina scurgerii de sânge îşi pierduse cunoştinţa.

Spălarăm rana cât mai bine, acoperirăm apoi deschizăturile cu tifon iodoformizat şi-i puserăm un pansament în jurul pieptului. Rănitul se trezi şi gemu slab. Probabil că-l şi apucaseră frigurile, astfel că-i dădurăm câteva hapuri, Ho-ang tălmăci apoi bandiţilor sfaturile noastre privitoare la îngrijirea rănitului, apoi cei şase mongoli se înclinară şi chinezul zise:

— Acum putem pleca, domnilor. Am spus oamenilor că şeful lor e foarte grav rănit şi de aceea i s-a dat o doctorie puternică. Le-am mai spus că s-au aciuit într-unsul şi duhuri rele, ca pedeapsa că au atacat călători nevinovaţi. Aşa că acum mi vor mai întreprinde nimic duşmănos împotrivă-ne şi timp de o săptămână – le-am spus – n-au voie să se clintească de aici. Sunt încredinţat că se vor supune acestei oprelişti.

— Foarte bine, zâmbi Marian – în felul acesta nu suntem ameninţaţi din spate. Să mergem acum mai departe, dar înainte de a face asta trebuie să-i acoperim cu pietre pe servitorii căzuţi victimă gloanţelor duşmane. Şi-au dat doar viaţa pentru noi, sărmanii!

Mulţumită ajutorului lui Pongo, trista ceremonie se îndeplini repede. Împărţirăm pe ceilalţi cai poverile animalelor căzute, încălecarăm şi pornirăm spre răsărit.

Dar ziua aceea părea să ne mai aducă şi alte surprize. Era cam în spre seara când ieşirăm din trecătoare; călăream de vreo zece minute, când Pongo strigă deodată:

— Massers, oameni acolo!

Spunând acestea arătă cu capul spre miazăzi. La început privirăm zadarnic în direcţia arătată, apoi, însă, descoperirăm punctuleţe care se apropiau repede.

— Să fie vreo nouă bandă de tâlhari? Întrebai. N-ar fi mai bine

să ne întoarcem şi să ne întovărăşim cu cei şase bandiţi din trecătoare?

— Atât de apropiate nu trăiesc bandele în ţara asta, răspunse Ho-ang – Ăştia-s alţi oameni. Par să aibă cei buni cai, căci îi vad înaintând foarte repede.

— Te pomeneşti c-or fi călători paşnici care vor s-ajungă repede în Tibet, zise Marian. Asta nu e însă un motiv să nu fim cu ochii în patru.

Luă puşca de pe umăr şi o puse dea curmezişul pe şea. Îi urmarăm pilda şi călărirăm mai departe, fără să-i slăbim din ochi pe străinii pari se apropiau de noi în unghi ascuţit.

Erau cinci la număr, după cât puturăm vedea. Deodată îşi opriră caii şi părură să ne supravegheze mişcările, apoi întoarseră caii şi se făcură din ce în ce mai mici. Când dispărură în zare. Marian zise:

— Cam suspectă afacere. Îmi face impresia că s-au dus s-aducă întăriri, după ce s-au încredinţat că avem forte egale. Cred că ne mai aşteaptă o încercare grea pe ziua de azi.

Ho-ang îşi îndemnase calul la goană şi ne strigă neliniştit:

— Mai repede, domnilor, nu prea e lucru curat aici.

— Asta am observat-o şi noi, răspunse Marian, calm. Dar se şi poate ca cei cinci călăreţi să fi fost oameni de treabă şi să fi fugit ei de noi…

— Mai repede, mai repede, domnilor! stărui Ho-ang. Cred… cred… că sunt călăreţi-fantome.

Izbucnirăm în râs, căci vorbele acestea sunau foarte caraghios în gura Chinezului, cure fusese totuşi atât de viteaz în luptă.

— Dar bine, domnule Ho-ang – zise Marian – crezi într-adevăr într-o prostie ca asta? Or fi cu siguranţă bandiţi care se slujesc de anumite tertipuri, pentru că vor fi cunoscând superstiţia locuitorilor de pe aici.

— Mulţi au dispărut până acum – răspunse Ho-ang – şi mereu se spunea că au fost răpiţi de călăreţii-fantomă. Ehei, domnilor, dv. Nu cunoaşteţi încă tainele acestei ţări! Vă rog să mă credeţi că pe aici există lucruri pe care un european nici nu le-ar putea bănui.

— De asta nu mă îndoiesc – răspunse Marian – dar vor fi fiind numai lucruri cu totul fireşti, care iau formă supranaturală numai din pricina superstiţiei poporului. Eu unul susţin că aşa-zişii călăreţi-fantome sunt bandiţi de rând.

— Oameni or fi ei, nu zic – mormăi Ho-ang – dar nu bandiţi de rând, cum spui d-ta, ci cu siguranţă membri al vreunei asociaţii

secrete, prin asta mai primejdioşi decât toţi tâlharii de drumul mare la un loc. D-ta ştii că eu am fost în Europa şi acolo am pierdut credinţa în duhuri şi când vorbesc despre ele, înţeleg prin asta acele asociaţii care se pricep, să se înconjoare de lucruri care răspândesc spaima pretutindeni.

— Aşa se schimbă lucrurile, zise Marian. Şi părerea mea e că o vom duce la bun sfârşit şi cu o asemenea asociaţie. Să nu-şi închipuie dumnealor că o să le meargă şi cu noi tot atât de uşor ca şi cu locuitorii neştiutori şi superstiţioşi al stepelor.

— Uite-i că s-arată iar! strigă Ho-ang, care se întorsese. Mai repede, domnilor, cât mai repede!

Dar se vede că animalele noastre erau prea istovite. Întorsei şi eu repede capul – ca şi Marian – şi văzurăm ivindu-se punctuleţe numeroase dinspre miazăzi. Încet, încet, deveneau tot mai mari, dovadă că indivizii aveau cai buni.

— Dacă animalele noastre o mai duc la drum o jumătate de ceas, suntem salvaţi, zise Ho-ang, cu glas tremurător. Ajungem atunci iarăşi la un şir de dealuri, în care se află o peşteră. Intrarea e numai atât de mare cât poate frece un călăreţ şi vom putea respinge orice atac.

Marian măsură cu privirea timp îndelungat punctuleţele dindărătul nostru, apoi zise:

— Înainte de o jumătate de ceas nu ne pot ajunge. Aş fi de părere, deci, să mai încetinim puţin galopul, pentru ca animalele să nu cadă doborâte.

— Caii sunt buni şi tari la drum, răspunse Ho-ang. Ne duc ei unde trebuie.

Privii iarăşi înapoi şi văzui cu bucurie că urmăritorii noştri nu înaintaseră decât foarte puţin. Stepa devenise primejdioasă acum, căci tot mai multe sfărâmături de stâncă erau ascunse în iarbă. Cât de lesne s-ar fi putut poticni un cal să-şi frângă gâtul cu călăreţ cu tot!

— Să încetinim galopul! strigă Marian în cele din urmă, după ce se ferise cu greu de un bolovan mare. Nici urmăritorii noştri nu vor putea înainta prea repede pe terenul acesta.

Ho-ang dădu din cap şi îşi struni calul; curând călăream în trap şi privind îndărăt îi văzui pe duşmani devenind repede din ce în ce mai mari.

— Tot aşa e drumul presărat cu pietre până la peşteră? întrebă Marian.

— Da – răspunse Chinezul. E încă şi mai prost.

— Cat mai avem până acolo?

— Dacă mergem aşa, apoi vreun sfert de ceas. Uite că şi începe bolovănişul.

Iarba stepei dispărea tot mai mult, lăsând loc pietrelor. Erau bolovani în toată regula, de care caii noştri se poticneau la fiecare pas.

În vremea asta urmăritorii noştri se apropiaseră atât de mult încât le putui recunoaşte trupurile, deşi nelămurit. Purtau cu toţii căciuli de blană, numai cel din frunte – probabil căpetenia – purta o pălărie cât toate zilele.

Ceata părea să numere vreo cincizeci de oameni şi în faţa acestei forţe fireşte că eram fără nici o putere. Când întorsei privirea după alte cinci minute, ei erau atât de aproape, încât putui vedea cum îşi ţineau puştile atârnate de oblicul şeilor, ca să le aibă mereu la îndemână, dovadă că se foloseau adesea de ele.

În aceeaşi clipă Ho-ang strigă:

— Peştera e în faţa noastră, suntem salvaţi!

II.
PEŞTERA MISTERIOASA.

LANŢUL DE DEALURI DOMINA STEPA. Ciudată de tot era forma stâncilor golaşe, care păreau muiate în sânge în apusul de soare. Pricepui lesne superstiţia locuitorilor stepei, când Ho-ang zise:

— Poporul spune că muntele acesta e al Satanei, care zace aici în manta roşie şi aşteaptă vremea când se va putea ridica, pentru a împrăştia sărăcie şi moarte.

Aceste stânci care se înălţau ca din senin făcea într-adevăr o impresie misterioasa, care desigur că vâra spaima în sufletele celor slabi de înger.

După puţin timp ajunserăm la o trecătoare, largă, care tăia lanţul de movile în întreaga lungime, după cum ne asigura chinezul.

Intrarăm călări înăuntru şi după vreo cincizeci de metri Ho-ang arătă spre o crăpătură îngustă, dar înaltă, pe stânga.

— Acolo e intrarea, domnilor – zise el – repede înăuntru, ca să ne putem pregăti pentru apărare.

Îşi îndemnă cel dintâi calul înăuntru şi animalele de povară urmară îndată de la sine, o dovadă că Ho-ang mai fusese într-adevăr aici.

Marian ne făcu un semn, mie şi lui Pongo, să-l urmăm pe chinez. El însă se întoarse în şea şi nu slăbi din ochi pe misterioşii

călăreţi. Eu îl lăsai pe Pongo să intre înaintea mea în crăpătură şi-l urmai abia după ce-i strigai lui Marian să fie cu băgare de seamă.

Intrarea în peşteră era într-adevăr atât de îngustă încât un singur călăreţ putea pătrunde înăuntru – aşa dar era cât se poate de potrivită pentru o apărare.

Crăpătura nu ducea dea dreptul în peşteră, ci după vreo zece metri făcea o cotitură aproape în unghi drept – apoi se ivi în fata ochilor mei uimiţi o încăpere întinsă. Zăcea în semiîntuneric, căci lumina pătrundea numai printr-o crăpătură mărişoară, de sus din tavan, prin care ieşea şi fumul de la focurile aprinse de călătorii care înnoptau acolo.

Ho-ang şi începuse să dezlege încărcătura unui cal de povară şi când Pongo îi dădu o mână de ajutor ieşiră la iveală mănunchiuri de făclii.

— Eu sunt un om prevăzător de felul meu – zise chinezul; că doar n-om sta în întunerec aici! Am adus de altfel şi lemne ele foc – adaogă el, descurcând un alt animal – dar trebuie să umblăm cu economie cu ele. Le vom folosi numai pentru pregătirea mâncării.

Înfipserăm două făclii în nişte crăpături de stâncă şi le aprinserăm. În lumina pe care o răspândeau, putui vedea că peştera avea o întindere foarte mare.

Ho-ang se apucă să despacheteze conserve, aprinserăm un foc slab şi în curând mirosul ispititor începu să-mi dea târcoale pe la nas.

— Să mâncăm repede – propuse chinezul – ca să-l putem schimba pe prietenul d-tale. Presupun că va veni şi el în curând, ca să asigure intrarea.

Propunerea lui era bună, aşa că îmbucarăm la repezeală carnea încălzită şi băurăm ceai din termosurile noastre. Cu prilejul acesta Ho-ang spuse că în fundul peşterii se afla un lac cu apa bună şi cu peşti.

— Sunt într-adevăr peşti în lac? îl întrebai.

— Mulţi! răspunse el. Peşti mari, foarte gustoşi. Mâine dimineaţă voi prinde câţiva.

Cum puteau ajunge peştii în lacul acesta din peşteră? Ar fi fost cu putinţă numai dacă admiteam existenţa unui curs subteran de apă din afară şi fără voie mă gândii că acest curs de apă ar putea servi la nevoie ca o cale de scăpare.

— E mare lacul? îl întrebai.

— Da, e rotund aproape ca un cerc şi are pe puţin o sută de metri în diametru. Nu poţi merge însă de jur-împrejurul lui, deoarece pereţii de stâncă sunt foarte aplecaţi pe marginea lui.

În clipa aceasta intră Marian călare, sări de pe cal şi cu arma în mâna se aşeză în aşa fel încât putea cuprinde cu privirea intrarea pe după cotitura.

— Vin! ne strigă peste umăr; şi cred că n-au deloc gânduri bune. Robert, trebuie neapărat şi cercetezi împreună cu Pongo dacă peştera n-are cumva vreo altă ieşire; ne putem aştepta la un asediu de foarte lungă durată, sau la vreun atac dinspre partea cealaltă, când nici nu ne gândim?

— Mănâncă mai întâi, domnule Farrow – zise Ho-ang; în vremea asta voi băga eu de seamă. E foarte probabil că indivizii ăla să vrea să trateze în primul rând şi pentru asta va trebui să-mi iau eu sarcina.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – vino-ncoace! Mi se pare că sunt acum în faţa intrării.

În vreme ce Ho-ang se îndrepta într-acolo, eu luai două făclii, îi spusei lui Pongo să facă la fel, aprinsei una de la foc şi împreună cu credinciosul uriaş intrai în peşteră. Acum putui vedea cât uriaşă era aceasta. Stalactite şi stalagmite enorme atârnau de tavan sau creşteau din pământ.

Abia după vreo optzeci de metri dădurăm de lac. Ho-ang avusese dreptate, nu se putea merge în jurul lui, căci pereţii stâncoşi, care se afundau drepţi în apă, erau atât de netezi, încât nu ofereau nici un sprijin pentru mâini şi picioare.

Lumina făcliei mele atrase un număr mare de peşti şi atunci îmi veni din nou gândul că lacul trebuia neapărat să aibă un alt afluent, care ar fi putut însemna salvarea pentru noi, dar în acelaşi timp şi o primejdie mare, dac-ar fi ştiut de el asediatorii noştri.

Dacă ar mai fi existat o ieşire, atunci nu putea fi decât la celălalt capăt al lacului, care zăcea într-o beznă adâncă. Ridicai făclia şi mi se păru ca văd o pâlpâire a flăcării în direcţia aceea.

— Pongo, leagă la un loc cele două făclii ale tale – uite ici o bucată de sfoară! zisei uriaşului negru.

Credinciosul nostru prieten făcu întocmai, fără să ceară lămuriri; ţinu apoi făcliile astfel împreuna aplecate oblic în jos, iar eu le aprinsei. Când flacăra izbucni atingându-i aproape mâna, îi cerui să arunce cu toată puterea torţa deasupra lacului.

Dusei făclia mea la spate, ca să pot vedea ce anume vor lumina, înainte de a cădea în apă cele două făclii împreunate, zvârlite de braţele vânjoase ale Negrului.

Zvârlitura fu un adevărat record şi când făclia căzu, în sfârşit, în apă, sfârâind, văzusem de ajuns: o crăpătură întunecata,

îngustă, care tăia peretele de stâncă direct la capătul celălalt. Fui încredinţat că acolo era ieşirea.

Încercai apa şi n-a găsii rece, după cum mă temusem; căci trebuia şa trecem înot lacul, pentru a ajunge la crăpătură.

Ma înapoiai repede la focul de lagăr şi împărtăşi descoperirea mea lui Marian, care tocmai sfârşise de mâncat.

— Atunci voi înotă într-acolo şi voi cercetă crăpătura, zise el îndată. Tu cu Pongo va trebui să rămâneţi aici, ca să daţi ajutor lui Ho-ang. Ah, trebuie să mai aştept, călăreţii ne dau de veste…

Un glas poruncitor pătrunse de afară şi Ho-ang răspunse pe acelaşi ton. Urma o convorbire cam agitată pe care viteazul chinez o încheie cu un hohot de râs batjocoritor.

Imediat detunară de afară două împuşcături şi gloanţele se izbiră de stâncă, în acelaşi timp.

Ho-ang descărcă de două ori revolverul sau după care urmă un răcnet de afară.

— Acum nu mai putem duce nici un fel de tratative, domnilor – strigă Ho-ang peste umăr – bandiţii ceruseră ca să ne predăm necondiţionat, deoarece am străbătut călare ţinutul lor. Refuzând cererea lor, cel care vorbea a tras asupră-mi.

— A fost omul cu pălăria mare? întrebă Marian.

— Din păcate nu – răspunse Ho-ang – căci omul ăla pare să fie şeful lor. Gloanţele mele au lovit pe un altul, pe care l-o fi trimis el sa stea de vorbă.

— Am descoperit o ieşire la celălalt capăt al lacului – şopti Marian chinezului. Ma duc s-o cercetez şi în vremea lipsei mele Robert şi Pongo te vor sprijini pe d-ta. De un atac din partea bandiţilor n-avem să ne temem.

— Dar nici nu sunt bandiţi, zise Ho-ang. După cum bănuiam, e vorba de nişte adepţi al unei secte, căci vorbeau de domeniul lor sfânt şi oameni de soiul acesta sunt mai primejdioşi ca bandiţii de rând. Vom avea de furcă cu el.

— Da şi asta în primul rând pentru că se înnoptează, zise Marian, oarecum îngrijorat; trebuie neapărat să luminăm intrarea, ca să nu se poată furişa cineva înăuntru.

— Asta o putem face numai zvârlind din când în când o făclie aprinsă în crăpătură, spuse Ho-ang. Din fericire am luat cu mine un număr destul de mare de făclii.

— Cu atât mai bine, făcu Marian. Cred că putem începe chiar acum, căci soarele a apus.

— Da – încuviinţă chinezul – daca vreţi să-mi daţi o făclie, o voi zvârli imediat.

Scosei din brâu a doua tortă pe care o luasem la lac şi pe care n-a întrebuinţasem – o aprinsei la foc şi o dădui lui Ho-ang. El aşteptă câţiva clipe să aprindă flacără, apoi cu băgare de seama o aruncă pe după cotitură, îndată se auziră de afară strigăte de furie şi câteva gloanţe se izbiră de stâncă.

Ho-ang scoase cu atenţiune capul afară, privi pe după cotitură şi slobozi repede încă două gloanţe. Din nou se auzi un strigăt puternic – dovadă că nimerise – şi chinezul exclamă triumfător:

— S-a şi repezit unul să stingă făclia, dar acum cu siguranţă că se va lăsa păgubaş. Zace tocmai la intrare, făclia arde în faţa trupului său, astfel că duşmanii noştri cu greu ar putea-o stinge.

În vreme ce Pongo rămase lângă chinez, eu cu Marian ne înapoiarăm de focul ce sta să se stingă şi-l aţâţarăm cu câteva vreascuri. Marian îşi scoase hainele, îşi legă cu o sfoară pe cap trei făclii şi chibrituri, luă revolverul între dinţi şi porni spre lac.

Eu îl urmai cu o făclie aprinsă, el îşi dădu drumul cu băgare de seamă în apa neagră şi începu să înoate vârtos spre celălalt mal. Îi luminai pe cât putui, dar curând capul său dispăru din raza făcliei mele. Rămăsei însă pe loc, urmând să ţin făclia ridicată, căci Marian trebuia să vadă un punct care să-i îngăduie să găsească drumui înapoi.

Îngrijorarea mă cuprinse, căci nu ştiam ce fel de vietăţi îşi duceau traiul în apa lacului.

În cele din urmă, însă văzui de partea cealaltă ivindu-se un punct mic luminos, care devenea tot mai mare. Asta însemna că Marian atinsese malul celălalt şi aprinsese o făclie. Deodată lumina dispăru; intrase în crăpătura de dincolo.

Trecu mult timp şi fui nevoit să aprind a treia făclie până să se ivească iarăşi dincolo luminiţa. Pe urmă se stinse şi atunci ştiui că Marian înota înapoi. Mă aplecai cât putui mai mult deasupra apei, ţinând făclia cu braţul întins; auzii în curând susurul apei, apoi se ivi capul prietenului meu şi după câteva clipe ţâşni el întreg.

Zâmbind sări afară, se scutură şi zise:

— Suntem salvaţi. De acolo duce o crăpătură largă afară. Putem lua şi caii, căci în locul acela malul e neted şi crăpătura de ajuns de larga ca sa putem trece călare printr-însa.

— Hai la foc să te îmbraci! îi zisei eu.

— La ce bun! râse prietenul meu. Trebuie doar, să intru iar în apă, căci am de gând să pornim imediat mai departe şi să ieşim încă în noaptea asta din ţinutul acesta păcătos.

Mă dusei să-l schimb pe Ho-ang şi când ajunsei la cotitură, mă trântii pe burtă alături da Pongo şi întinsei capul înainte, cu

băgare de seamă, dar nu văzui nimic deosebit.

După vreun sfert de ceas veni Marian şi şopti:

— Suntem gata. Duceţi-vă amândoi la foc şi dezbrăcaţi-vă! Hainele le vom lega deasupra încărcăturii cailor, ca să nu se ude. Eu voi sta aici de pază până veţi fi ajuns voi de partea cealaltă. Faceţi treaba repede însă şi daţi-mi apoi prin vreun semn de veste ca pot veni şi eu.

Îi lăsai câteva făclii şi o cutie cu chibrituri, apoi ma înapoiai repede la foc, împreună cu Pongo. Ho-ang se şi dezbrăca şi tocmai ducea cei dintâi cai spre lac. Ne dezbrăcarăm şi noi la repezeală şi legarăm hainele împreună cu armele deasupra încărcăturii unui animal de povară. Păstrarăm doar câte un revolver, pe care urma să-l ţinem între, dinţi.

Tocmai când chinezul, venise să ia alţi cai. Marian mă strigă şi ducându-mă la el, îmi spuse cu glas scăzut:

— Duşmanii nu trebuie s-audă când caii vor intra în apă. Ia cu tine un revolver şi trage necontenit, până ce toate animalele vor fi în lac. Eu voi face acelaşi lucru aici, ca să acopăr plescăitul apei.

— Bine, Mariane, aşa să fie. Să aţâţi însă cât mai mult, înainte de a-ţi da drumul în apă; îţi voi lăsa câteva vreascuri.

Mă înapoiai la foc, mai pusei câteva vreascuri pe jar şi alergai apoi spre lac.

Ho-ang şi Pongo mânaseră toţi caii la apă. Împărtăşii chinezului planul lui Marian şi viteazul om încuviinţă.

După aceea îi legai lui Pongo pe cap trei făclii şi chibrituri, ca să treacă întâi lacul cel dintâi, luminându-ne nouă calea.

Ho-ang încalecă, aduse calul aproape de mal şi cu lovituri de călcâie îl mână în apă. Când făcu săritura, eu slobozii primul glonţ, care avu un efect nebănuit. Căci, speriaţi de ecoul puternic al împuşcăturii, ceilalţi cai săriră imediat în apă după cel dintâi.

Descărcai repede şi restul gloanţelor ca să acopăr plescăitul şi auzii în acelaşi timp şi arma lui Marian detunând. Încărcai din nou, luai revolverul între dinţi şi-mi dădui drumul în apă. Îi ajunsei îndată pe ceilalţi şi ne apropiarăm de punctul unde ardea făclia lui Pongo. Caii săriră uşor pe mal şi Ho-ang îi trase unul câte unul în crăpătură.

Îl strigai pe Marian, arătându-i drumul cu făclia aprinsă şi după vreo cinci minute ieşi şi el din apă şi se scutură, râzând.

— Acum îmbrăcaţi-vă repede, apoi la drum, porunci el.

Harnicul Ho-ang desfăcuse în vremea asta o legătură din care scoase patru prosoape, cu ajutorul cărora ne şterserăm. Ne îmbrăcarăm apoi şi încălecarăm.

Cu Marian în frunte, purtând o făclie aprinsă, micul nostru convoi se puse în mişcare. Aerul devenea tot mai rece şi mai proaspăt, căci ne apropiam de ieşire. Curând se lumină înainte-ne, deşi făclia lui Marian dădea să se stingă. În cele din urmă o zvârli încolo şi printr-o deschizătură înaltă, colţuroasă, pătrunse lumina.

După câteva minute ieşirăm dinlăuntrul muntelui în stepa luminată de lună. Oprirăm caii şi iscodirăm cu privirea în jurul nostru. Nu se vedea şi nu se auzea nimic suspect şi după ce ne sfătuirăm puţin în şoaptă, hotărârăm să pornim întâi o bucată de drum spre nord, înainte ca să cotim iar spre răsărit.

III.
ORAŞUL DEMONILOR.

DUPĂ UN DRUM CALARE de vreo jumătate de ceas, la stânga noastră se ivi iar un lanţ de coline, care sclipea misterios în lumina lunii. Mă gândii îndată că s-ar putea găsi şi acolo o ascunzătoare bună sau un loc potrivit pentru apărare.

Împărtăşiţi credinţa aceasta tovarăşului meu.

Dar spre mirarea mea Ho-ang se împotrivi făcând un gest cu mâna şi zise:

— Pe muntele acela nu poate paşi nimeni, domnilor. Mulţi vânători şi-au găsit moartea când au ajuns la jumătatea dealului şi osemintele lor sunt o prevenire grozavă pentru alţii. Până şi sălbătăciunile se prăpădesc colo sus. Lupi şi capre sălbatece, ba chiar şi păsările îşi găsesc moartea acolo. Dac-ar fi ziua, aţi putea vedea şi voi oasele lor. Locuitorii stepei susţin că ar sălăşlui acolo un duh rău. Eu însă cred că îndărătul acestei taine se ascunde altceva.

Fui nevoit să-mi reţin râsul, dar Marian zise foarte serios:

— Ai dreptate, domnule Ho-ang. Există o explicaţie foarte firească pentru această taină. Între Sukhum şi Tupsei, în Caucazul apusean, cunosc un munte care ascunde o taină asemănătoare. Şi acolo se prăpădesc animalele la o anumită înălţime şi numai călăreţii pot străbate trecătorile. Misterul e în faptul că din interiorul muntelui ţâşneşte acid carbonic, care pluteşte la o înălţime de vreun metru de pământ. Aşa dar, călăreţii se găsesc deasupra acestui strat ucigător şi interesant e faptul că şi caii ţin capul în sus când trec pe acolo şi nechează speriaţi până trec de zona primejdioasă. La fel vor fi stând lucrurile şi cu muntele acesta; fireşte că poporul superstiţios pune faptul pe socoteala unui duh rău.

Ho-ang râse cam în silă şi răspunse:

— Explicaţia e cât se poate de bună. Spuneam doar, că taina are un temei foarte firesc.

Se-ntoarse, măsură cu privirea stepa dindărătul nostru, apoi urmă:

— Cred că acum putem apuca iar spre răsărit.

— Putem face şi asta – încuviinţă Marian.

Îndemnarăm caii la drum; trebuia să dispărem cât mai curând din vederea duşmanilor, căci probabil că ei şi pătrunseseră în peştera.

Ho-ang, care îşi întorsese iarăşi capul, îndemnă deodată calul la galop şi strigă peste umăr:

— Vin îndărătul nostru. Repede, repede!

Privirăm şi noi îndărăt şi văzurăm cu spaima un lanţ întins de puncte, care se apropiau de noi. Zorirăm pe cât puturăm caii şi după câteva minute putui vedea cu bucurie că punctele erau la aceeaşi depărtare.

În curând se ivi însă altă primejdie. Dinspre răsărit, se apropiau de asemeni călăreţi în lanţ întins. Trebuiau să aibă gânduri duşmănoase, căci numai la luptă sau la atacuri împotriva caravanelor, sălbatecii locuitori ai stepelor obişnuiesc să călărească în felul acesta.

Furăm siliţi să ne schimbăm direcţia, apucând întâi spre nord, apoi spre nord-vest. Prin asta ne apropiam de oraşul ruinelor, dar în vreme ce Ho-ang scotea din când în când un oftat adânc, eu mă bucuram de întorsătura aceasta.

Urmăritorii dindărătul nostru făcură şi ei imediat aceeaşi schimbare de direcţie, după cum îmi dădui seama îndată, în timp ce şirul de călăreţi dinspre răsărit îşi strânse rândurile şi veni de-a dreptul spre noi.

— Ce-ar fi să-ncercăm să spargem rândurile, strigă deodată Ho-ang. Daca urmam tot aşa nimerim de-a dreptul în oraşul acela grozav.

— E cu neputinţa să-ncercăm ce vrei d-ta, răspunse Marian, calm – căci sunt cel puţin optzeci de călăreţi care ne urmăresc. Eu nu mă tem de oraşul cu stafii – dimpotrivă, se poate ca el să-nsemne salvarea noastră, deoarece printre ruine ne vom putea apăra mai bine.

Lanţul de călăreţi dinspre răsărit îşi spori deodată într-atât goana încât punctele întunecate deveneau mai mari din clipă în clipă. O luase atât de mult spre nord, încât noi eram împinşi acum mai spre apus, căci aripa dreaptă a năvălitorilor se apropia încet

de noi într-un semicerc.

Se vede că aceia din dreapta erau călăreţii cei mai iuţi, care urmau să ne întreacă şi să ne împresoare în felul acesta. Călăreţii din sud cârmiseră şi ei puţin, venind dea dreptul spre noi.

— Trebuie să fie fanaticii de la lanţul de coline pe unde am trecut – strigă Ho-ang, din goana calului – dacă pun mâna pe noi suntem pierduţi. Nu-i vorbă, suntem şi aşa pierduţi, căci ne îndreptăm de-a dreptul spre oraşul demonilor.

— Lasă prostiile, domnule Ho-ang! strigă Marian, furios. Ştii doar şi d-ta că nu există duhuri şi demoni. Dimpotrivă, vom găsi apărare în ruine.

— Eu vă spun că suntem pierduţi! strigă Chinezul, întărâtat. Ar fi mai bine să încercăm săi spargem rândurile. A!... uite, colo în fund se zăreşte oraşul... Călărim dea dreptul spre el.

Încercă să-şi îndrumeze calul spre nord, dar aripa dreaptă a călăreţilor ce veneau din răsărit ne-o luase înainte şi punctele veneau repede spre noi. Eram mânaţi deci, de-a dreptul în oraşul misterios, căci înaintea noastră, la depărtare de vreo cinci sute de metri, se iviră forme albe ciudate, care luceau în lumina lunii. Erau ruinele oraşului misterios.

— Foarte bine! zise Marian. Acolo ne putem apăra de minune.

Dar Ho-ang nu răspunse. Se aplecase mult deasupra grumazului calului său şi gonea nebuneşte. Îmi îndemnai şi eu calul, până fui lângă el, căci mă temeam să nu-şi fi pierdut minţile.

Îl văzui făcând nişte mişcări ciudate cu mâinile şi ştiui imediat că, stăpânit de vechea superstiţie, căuta să conjure duhurile care sălăşluiau – după credinţa lui – în oraşul din faţa noastră.

Ruinele deveneau tot mai mari, din clipă în clipă. Călăream într-un galop turbat şi când îmi aruncai privirea înapoi, văzui cu mulţumire că duşmanii noştri rămăseseră în urmă. Poate că le obosiseră caii.

Ho-ang îşi ţinea din nou trupul drept şi îşi aţinti privirea la ruinele albe de care ne apropiam acum. Se părea că fuseseră case tibetane care fuseseră nimicite de vreun foc sau o catastrofă cosmică.

Ajunseserăm la oraşul misterios în jurul căruia se ţesuseră atâtea legende şi ne strunirăm caii. Privind înapoi, văzurăm că vrăjmaşii erau cu mult în urma noastră şi aveau nevoie de cel puţin zece minute ca s-ajungă în oraş.

Răgazul acesta era de ajuns pentru noi ca să ne găsim un adăpost sigur şi chiar una din primele case ni se păru potrivită

pentru asta. Era cu totul izolată, astfel că din nici o parte nu se putea da un atac viclean. Zidurile erau foarte groase şi foarte puţin dărâmate, iar deschizăturile ferestrelor erau atât de mici încât nimeni n-ar fi putut pătrunde înăuntru prin ele. Uşa era neatinsă, din lemn de stejar gros şi tare ca fierul, încât ar fi putut ţine piept până şi gloanţelor armelor moderne.

Ne îndreptarăm îndată caii spre această clădire, deschiserăm cu băgare de seamă uşa şi văzurăm cu bucurie că încăperea de jos era o singură odaie mare, în care ne puteam adăposti caii. În fund, o scară îngustă ducea sus.

Ne mânarăm caii în încăpere şi băgarăm de seamă că şi ei se împotriveau. Pongo adulmecă bănuitor şi la întrebările noastre răspunse că n-ar putea spune ce taină se ascundea aici.

Închiserăm uşa cu ajutorul unei bârne de stejar ce se afla acolo şi urcarăm scara ce ducea sus. Dădurăm şi aici de o încăpere în care afla o grămadă de paie. Ciudat era faptul ele erau proaspete, ceea ce ne făcu să ne privim îngrijoraţi.

Dar Marian zise îndată:

— Casa asta o fi servind de adăpost bandei care e pe urmele noastre. Un fel de magazie în care îşi ţin nutreţul pentru vite. Noi ne putem însă apăra aici cât se poate de bine.

Aşa şi era, căci în fiecare perete se aflau două ferestruici înguste, adevărate creneluri. Când privirăm spre răsărit văzurăm pe duşmanii noştri, care se adunaseră laolaltă şi călăreau în ordine aproape militărească spre oraşul ruinelor. Recunoscurăm lămurit pe omul cu pălăria mare, care condusese trupa ce ne mânase în peşteră.

Călăreţii nu veneau de-a lungul drumului pe care intraserăm doi în oraş şi pe care l-am fi putut ţine sub focul armelor noastre – dar vreo două sute de metri de ruine omul cu pălăria mare dădu o comandă, însoţită de mişcări cu braţele.

Imediat ceata se împrăştia şi călăreţi răzleţi se apropiară de oraş cu atâta băgare de seamă încât aveau mereu acoperire îndărătul altor case, faţă de casa noastră. Asta însemna că observaseră prin ocheane că noi intraserăm în clădirea aceasta.

— Vom cam avea de furcă, zise Marian. Indivizii au devenit foarte prevăzători şi nu se vor lăsa să tragem în ei.

— Dar atunci nu vor putea nici dânşii să tragă asupra noastră.

— Uiţi însă că n-avem apă aici, zise prietenul meu. — Vor ţine casa mereu sub ochi, astfel ca sa putem părăsi şi în cele din urmă poate că vom fi siliţi să ne predăm din cauza setei.

— Drace! Asta e neplăcut. N-ar fi bine să încercăm jos săpături

ca să dăm de apă? Înainte vreme trebuie doar să fi fost fântâni în oraş.

— De încercat fireşte că trebuie să-ncercăm răspunse Marian – dar nu ştiu dacă ne va - folosi la ceva. Ar fi un noroc prea mare! Totuşi, cu putinţă este – adaugă el, îngândurat – căci casa asta pare să fi fost cândva făcuta anume pentru apărare şi cei care au clădit-o s-or fi gândit şi la apă. Rămâneţi voi cu ochii la duşmani, în vreme ce eu mă voi duce să văd cum sunt lucrurile jos.

Luă lampa de buzunar şi un revolver coborî scara. Noi privirăm cu încordare prin ferestrele înguste, dar nu văzurăm pe nimeni.

Deodată îmi fulgeră un gând prin minte.

— Spuneai înainte, domnule Ho-ang – mă adresai Chinezului – că aproape toţi locuitorii de aici sunt superstiţioşi. Poate că duşmanii noştri au părăsit repede oraşul de teama duhurilor care ar sălăşlui aici.

— Nu – răspunse Ho-ang, care îşi recăpăta deodată toată energia. Mi-am schimbat părerea. Banda aceasta, care e alcătuită din cel puţin optzeci de oameni, va fi răspândit ea însăşi zvonul despre existenta duhurilor, ca să poată locui aici netulburată – altminteri n-ar fi intrat în oraş.

— Tot ce se poate – încuviinţai eu. Şi sunt în număr destul de mare ca să facă să dispară caravane întregi şi soldaţi.

— Da şi acum mi-am recăpătat şi eu liniştea – râse Ho-ang – căci trebuie să mărturisesc că un sâmbure de superstiţie tot mai sălăşluieşte în mine. Educaţia, ce să-i faci! Acum ştiu că avem de-a face cu oameni şi împotriva acestora ne putem apăra.

— Bravo! exclamai. Nici eu nu mai văd situaţia în culori atât de negre. Şi dacă Marian va găsi într-adevăr apă, atunci îi vom putea lăsă pe asediatori să aştepte mult şi bine.

— Aşa va fi chiar! exclamă în aceeaşi clipă Marian, vârând capul prin deschizătura din podea. Oricât ar fi de necrezut, dar într-un ungher al încăperii de jos am descoperit o fântână veche în care se mai află apă. Domnule Ho-ang, d-ta ai o găleată ai care vom putea scoate atât cât ne va trebui.

— Minunat! se bucură chinezul. Acum putem sta cât timp vor ţine conservele noastre.

— Nici prin gând nu-mi trece. La prima ocazie şterg putina şi sper că nu singur, răspunse Marian. Aha, încep iar tratativele. Domnule Ho-ang, va trebui sa faci din nou pe tâlmaciul.

De afară se auzi glasul puternic al şefului duşman. Privind prin ferestruici, îl văzurăm în mijlocul locului liber din partea de sud a clădirii, stând în picioare, fără arme, cu o basma alba în mână Ho-

ang îl strigă şi se încinse o discuţie însufleţită.

Într-un târziu, chinezul se-ntoarse spre noi şi zise:

— Ne cere să ne predăm, căci vii nu vom ieşi de aici. Vor să ne judece cu dreptate, pentru că am ucis şi rănit cinci din oamenii săi. Pedeapsa noastră, nu va fi însă moartea, ci munca. Asta înseamnă că va trebui să trăim aici ca sclavi un şir de ani. Ne dă zece minute răgaz pentru răspuns.

— Atunci spune-i, te rog, că în ce priveşte persoana mea refuz propunerea lui – se grăbi să răspundă Marian. Sa poftească să-ncerce să mă scoată cu de-a sila.

Fireşte că fui de părerea prietenului meu, iar Pongo dădu doar din cap, zâmbind în felul lui. Ho-ang răsuflă uşurat şi zise:

— Foarte frumos, cel puţin nu rămân singur în casă, căci nici eu nu m-aş fi predat, nici în ruptul capului. Îi voi da, deci, răspunsul cuvenit onorabilului şef de bandă.

Dar omul cu pălăria mare se şi retrăsese îndărătul unei case învecinate. Abia după zece minute precis se auzi glasul lui şi se ivi din nou pe locul acela liber. Ho-ang îi strigă doar câteva cuvinte, după care se retrase şi dispăru cu paşi uşori printre casele celelalte.

— Acum n-au decât să-nceapă! zise Marian. Sunt curios să văd ce vor face.

Eram destul de liniştiţi, căci nu cunoşteam vicleniile duşmanilor noştri. Cu atâta prefăcătorie ne atrăseseră într-o capcană drăcească, încât mai târziu, când furăm în puterea lor, nu ne puturăm opri admiraţia pentru ei.

Începutul fu că vitejii noştri cai deveniră deodată neliniştiţi, zvârlind în toate părţile şi nechezând speriaţi.

— Mă duc să văd ce el zise Ho-ang şi cobori repede scara.

Erau caii lui, aşa ca nu ne împotrivirăm. Dar când văzurăm că întârzie, devenirăm neliniştiţi. Îi strigarăm, el nu ne răspunse, iar sforăitul şi tropotele cailor încetară şi ele dintr-odată.

— Trebuie să vedem ce se-ntâmplă pe acolo – zise Marian în cele din urmă şi dispăru repede prin deschizătură, în vreme ce noi continuam să ne îndreptăm atenţia în afară.

Trecură câteva minute, dar Marian nu dădu nici un semn de viaţă. Copleşit de nelinişte îl strigai, nu căpătai însă nici un răspuns. Atunci după ce mă încredinţai că afară nu se clintea nimic – alergai repede la deschizătură şi privii în jos. Încăperea era slab luminată, totuşi văzui lămurit că toţi caii stăteau nemişcaţi la pământ, ca şi cum ar fi fost morţi.

Îl strigai pe Pongo şi uriaşul descoperi îndată cu privirea-i

ageră, obişnuită cu întunerecul, pe Marian şi Ho-ang, zăcând de asemeni nemişcaţi. Vrui să-i cer lămuriri lui Pongo, îmi dădui însă cu spaimă seama că nu pot vorbi.

Izbutii doar să bâlbâi ceva, vrui sa mă ridic şi să mă îndepărtez de deschizătură, dar trupul nu-mi mai dădu ascultare. Mă simţii din ce în ce mai moale, pierdui echilibrul şi mă rostogolii pe scară. Spre norocul meu, la capătul de jos al acesteia se afla o legătură cu paie, pe care căzui, pentru ca apoi să mă rostogolesc mai departe în încăpere.

Mai văzui făptura uriaşă a lui Pongo alunecând şi ea jos, căzând pe paie şi rostogolindu-se apoi lângă mine. După aceea îmi pierdui cunoştinţa.

IV.
APROAPE DE MOARTE.

MA TREZII CU GROZAVE DURERI DE CAP, cari trecură foarte repede. Vrui să-mi duc mâna la frunte, dar mâinile îmi erau legate, de asemenea şi picioarele.

Ridicai capul şi văzui că zăceam într-o încăpere mică, luminată printr-o deschizătură largă ţinând loc de fereastră. Afară era soare strălucitor, dar nu mă simţeam voios, căci acum băgai de seamă că tovarăşii mei zăceau şi ei lângă mine, de asemeni legaţi.

Marian tocmai se mişcă, încercă şi dânsul să-şi întindă braţele, apoi, ca şi mine, înaltă capul, mirat. Dădui din cap şi zisei:

— Bună ziua, dragă Mariane, mi se pare că tot am fost traşi pe sfoară.

— Ba bine că nu! — răspunse el – acum lucrurile sunt limpezi pentru mine. Banda ne-a împins înadins în oraşul acesta, numai ca să ne alegem casa asta, care parca ar fi potrivita pentru apărare. De sigur ca au instalat vreun mecanism în încăperea de jos, pentru ca s-o poată umple repede cu un gaz ameţitor.

— Acum trebuie sa vedem însă cum ieşim iar de aci – zise deodată Ho-ang, ridicându-se pe jumătate. La uneltiri dintr-astea de unde era să ne aşteptăm! N-ar fi bine să-ncercăm să ne dezlegăm unul altuia nodurile?

— De ce să nu fie bine! Haide, Robert, să ne aşezăm spate în spate!

Braţele ne erau legate la spate. Ne rostogolirăm pe o parte şi Marian încercă să-mi dezlege mâinile. După vreo zece minute de sforţări, zise însă oftând:

— E zadarnic. Ne-au legat cu nişte curele pe care le-au înnodat

atât de tare încât e cu neputinţă să le desfacem cu degetele. Dar să căutăm, poate găsim o piatră sau alt lucru ascuţit, de care să le putem freca.

Marian, Ho-ang şi eu începurăm să ne rostogolim, în căutarea unui obiect potrivit pentru ceea ce ne propusesem. Numai Pongo stătea liniştit, dar când Marian îl strigă, uriaşul înălţă capul şi, zise:

— Massers fie liniştiţi, Pongo face!

Clătinarăm nedumeriţi capul, apoi începurăm iar să căutăm obiectul de care aveam nevoie. După o jumătate de ceas de sforţări, furăm nevoiţi să recunoaştem că oboseala noastră era zadarnică.

Ne rostogolirăm iar unul lângă altul, aşa cum stăteam la început şi Marian zise încet:

— Părerea mea e că stăm prost.. Oricâtă nădejde o fi având Pongo, eu unul cred va îi greu să ne liberăm, dacă nu chiar cu neputinţă. D-ta, domnule Ho-ang, va trebui să-ncerci să ne uşurezi situaţia, căutând să-i ameţeşti cu vorbe pe bandiţi, căci nu-mi surâde deloc perspectiva să fac pe sclavul aici, cine ştie câţi ani de zile. Poate merge să ne răscumpărăm?

— Mai aveţi bani? întrebă Chinezul. Ar fi o minune dacă nu ne-ar fi jefuit.

— Robert, încearcă să pipăi dacă mai am portofoliul la mine, zise Marian şi se-ntoarse spre noi.

Eu mă răsucii pe o parte şi pipăindu-i haina văzui că toate buzunarele sunt goale.

— Ei, drăcia dracului! Acum ştiu şi eu că au pus mâna pe o pradă bogată, râse Marian, cu amărăciune. Pentru a doua oară s-au prăpădit banii lordului Bird. Mă-ndoiesc dacă îi voi mai vedea înapoi de data asta.

Convorbirea noastră fu întreruptă brusc prin ivire omului cu pălăria mare. Rămase în uşă, ne măsură cu privirea, râzând batjocoritor, apoi adresă o întrebare lui Ho-ang.

În vreme ce Chinezul îi răspunse, eu avui răgazul să-l privesc pe şeful bandei. Era de statură potrivită şi cu umeri largi, purta o cămaşă roşie de lână şi pălăria aceea mare. Avea trăsături mongole şi făcea impresia să fie un om de o cruzime grozavă.

Probabil că răspunsul lui Ho-ang nu-l mulţumi, căci bătu mânios din picior. Apoi se apropie de Pongo, care-l privi liniştit şi puse încă o întrebare Chinezului. După ce acesta îi răspunse, şeful îl măsură pe Negrul nostru cu o privire batjocoritoare şi-l lovi cu piciorul.

Dar în clipa următoare zbură ca o minge prin aer şi dispăru prin deschizătura uşii, căci Pongo îi plătise înzecit cu picioarele-i legate.

— Aoleu, Pongo – făcu Marian – acum sa ştii c-o să-ţi meargă rău!

— Massers fie liniştiţi! Pongo face! răspunse viteazul nostru tovarăş.

— Dar ce vroia individul? întrebă Marian pe Chinez.

— Ne-a amenințat cu fel de fel de pedepse pentru împotrivirea noastră – răspunse Ho-ang – şi i-a sărit ţandăra când a văzut că nu mă sperie. Apoi a întrebat ce fel de om e Pongo al dv. şi când am început să-l laud, a găsit cu cale să-l lovească cu piciorul. Sunt curios să văd când se va înapoia.

— Mai va fi niţel până atunci – râse Marian – sunt şi eu curios să văd ce va face cu noi acum. A! Se pare că şi-a venit în fire domnul cu pălăria.

De afară se auzi glasul şefului, dar nu atât de răsunător ca înainte, ci răguşit, aproape horcăitor. Paşi grăbiţi se apropiară, apoi intrară înăuntru doi inşi care duceau între dânşii pe şeful ce se clătina pe picioare.

Chipul său era fioros, schimonosit de furie şi durere. Se uită multă vreme la Pongo, dar acesta nici nu se sinchisi. Apoi se întoarse spre Ho-ang şi-l copleşi cu întrebări rostite cu glas sălbatec. Asta dură câteva minute, după care mai aruncă o privire fioroasă spre Pongo, scrâşni ceva spre însoţitorii săi şi ceru să fie dus afară.

— Aoleu! făcu Ho-ang, după ce paşii se îndepărtară – acum zicea că vom fi jertfiţi unul zeu şi încă în chinuri groaznice.

— Când o să aibă loc jertfirea? întrebă Marian.

— Astăzi la prânz. Probabil că vrea să se restabilească întâi de pe urma loviturii pe care i-a dat-o Pongo. Mă mir că a scăpat cu viaţă, zău aşa!

— Trebuie neapărat să făurim un plan – zise Marian acum – căci nu vreau să mă las dus la tăietoare, fără să mă apăr.

— Massers fie liniştiţi, Pongo face! zise din nou prietenul nostru.

— Atunci stăm bine! hotărî Marian – dacă Pongo vorbeşte cu atâta siguranţă, ne putem încrede în el. Şi deoarece presupun că până la amiază mai sunt câteva ceasuri, propun ca în timpul acesta să dormim, ca să fim în puteri mai târziu. Gazul ăia îşi mai arată încă efectele.

Avea dreptate, căci simţeam şi eu o senzaţie neplăcută, o

toropeală, ca atunci când ai dormit rău şi ai fost chinuit de vise rele.

Ma întorsei pe o parte, mă cuibării cum putui mai bine şi în curând adormii tun.

Mă trezii simţindu-mă zguduit de umăr. Deschisei ochii şi văzui că mă aflu în mâinile a patru oameni, care mă scoteau afară din închisoare.

Odată cu mine fu ridicat pe sus şi Ho-ang, în vreme ce Marian şi Pongo dispăruseră mai dinainte. În faţa casei care ne servise de temniţă se întindea o piaţă mare. La vreo zece metri înaintea mea, Marian era purtat de patru bandiţi, iar în fruntea convoiului mergea Pongo, la a cărui transportare dădea o mână de ajutor şi şeful. Aşa dar se întremase individul!

Cotiră curând într-o stradă largă, la capătul căreia se înălţa o casă albă, foarte bine întreţinută. Când ne apropiarăm, văzui că partea de sus fusese distrusă cândva dar acum era reconstruită.

Când grupul din frunte, cu Pongo, ajunse lângă clădire, se deschiseră pe dinăuntru cele dintâi canaturi ale porţii şi sării o încăpere de templu, care primea lumină de la nişte lămpi cu ulei atârnate de pereţi.

Faţă de lumina soarelui, asta de aici părea turbure şi chiar în templu domnea semi-întunerec. Cu toate astea sclipea până ia noi o uriaşă statuie de zeu, cu chipul hidos, pe cap împodobit eu ţepi ameninţători şi ţinând cu dreapta ridicată o sabie enormă. La oarecare depărtare se mai afla un zeu, mai mic, dar tot atât de hidos la înfăţişare.

Când Pongo fu urcat pe cele câteva trepte care duceau în templu, îl văzui că râde. Trebuia să aibă un plan al său, credinciosul nostru prieten, altminteri n-ar fi râs el în situaţia în care se afla. Cei care mă duceau pe mine se grăbiră şi în curând îl ajunserăm pe Marian şi pe cei patru purtători ai săi.

Pongo fu aruncat pe un bloc mare de piatră, la picioarele zeului hidos. Purtătorii lui – între care era şi şeful – săriră îndată în lături. Temându-se probabil să nu se trezească cu vreun picior undeva.

Pongo rămase liniştit de tot pe soclul de piatră. Purtătorii mei, ai lui Marian şi ai lui Ho-ang intraseră şi ei acum în templu cu ramaseră însă la distanţă respectabilă de Pongo. În sinea mea petreceam de minune. De sigur ca şi noi urma să fim zvârliţi pe piatra de jertfă, dar bandiţii nu ştiau cum să facă treaba, fără să fie ameninţaţi de uriaşul Negru. Totuşi erau mai vicleni decât mă aşteptam. Doi oameni se apropiară cu nişte curele, care aveau la un capăt un laţ. Erau un fel de lasso-u. Cu astea puteau prinde

picioarele lui Pongo şi să le ţie strânse, ca să nu mai bată mingea cu ele…

Mă uitai la Marian, care făcea şi el o mutră îngândurată şi-l privea ţintă pe Pongo, ca şi cum ar fi vrut să-l îndemne să pornească la fapte, în sfârşit.

Dar Negrul stătea mereu liniştit. Cei doi bandiţi cu lasso-urile se apropiară şi rotiră laţurile deasupra capului. Când le zvârliră în acelaşi timp, Pongo strânse picioarele cu repeziciunea fulgerului şi laţurile se loviră de piatră.

Un murmur de nemulţumire se stârni în rândurile celor de faţă. Cei doi aruncători traseră furioşi înapoi curelele, le desfăcură şi le rotiră iar deasupra capului. Dar şi a doua aruncătură dădu greş, căci Pongo veghea şi se rostogolise repede în lături.

Seful răcni furios la cei doi oameni, care însă se apărară în cuvinte îndârjite. Purtătorii noştri ne aşezară la pământ, ca să poată privi mai în voie la spectacolul ăsta interesant.

Aruncătorii înfăşurară din nou lasso-urile, dar nu avură prilejul să le zvârle, căci deodată Pongo sări în sus, chipul său se schimonosi de sforţarea grozavă ce o făcea, se auzi un pârâit şi… mâinile sale erau libere, iar curelele din jurul pieptului şi braţelor rupte.

În clipa următoare stătea drept pe picioarele-i legate, smulse cu furie din mâna zeului sabia enormă, îşi tăie repede legăturile de la picioare, apoi, scoţând fiorosul său strigăt de luptă, sări jos de pe soclul de piatră, năpustindu-se spre bandiţi.

Aceştia stăteau ca înlemniţi, atât de fulgerător se petrecuseră faptele. Şeful duse mâna la revolver, dar în aceeaşi clipă sabia uriaşă fulgeră prin aer şi câţiva bandiţi – printre care şi căpetenia – se prăbuşiră fără suflare la pământ.

Pongo se repezi acum spre purtătorii noştri, care la vederea făpturii grozave, o zbughiră afară din templu, răcnind. Sabia uriaşă zbură pentru a doua oară prin aer şi alţi doi oameni îşi dădură sufletul.

Pongo se aplecă fulgerător, smulse cuţitul din brâul unui mort şi-l aruncă între noi.

— Massers face repede liberi! – răcni el – Pongo trebuie face mai mult.

Spunând acestea sări cu paşi de uriaş afară din templu, rotind deasupra capului sabia grozavă. Marian se rostogoli îndată spre cuţit, puse mâna pe el, eu întinsei repede deasupra tăişului mâinile legate şi într-o clipă acestea fură libere. Luai cuţitul şi tăiai legăturile de la mâini şi picioare ale lui Marian, apoi îmi liberai şi

eu picioarele, în vreme ce Marian lua cuţitul altui mort şi tăie funiile lui Ho-ang.

Afară, în faţa templului, era o larmă de nedescris. Zeci de glasuri răcneau în acelaşi timp de parcă s-ar fi prăbuşit cerul.

Nu prea ne sinchisirăm de asta, ci întâia noastră grijă fu să luăm armele morţilor.

— Repede îndărătul zeului! strigă Marian când gălăgia de afară se apropie de templu.

Sărirăm pe soclul de piatră al statuii şi ne pitirăm îndărătul ei.

De afară se năpusteau bandiţii, răcnind şi gesticulând, în frunte cu cei ce ne purtaseră pe noi cei care fugiseră de teama lui Pongo. Dădură să urce scările, dar fură întâmpinaţi de pistoalele noastre, iar în clipa următoare gloata se dădu înapoi, lăsând morţi şi răniţi.

Păreau să-şi fi pierdut capul cu totul, căci rămaseră la oarecare distanţă şi deschiseră focul orbeşte, în spre templu.

Ne adăpostirăm din nou îndărătul statuii şi încărcarăm în grabă iar pistoalele. Şi când furia bandiţilor se mai potoli puţin, viteazul Ho-ang privi cu băgare de seamă pe după statuie, întinse braţul cu arma şi celor două gloanţe pe care le slobozi le urmară răcnete de moarte.

V.
ELIBERAREA.

— TĂCERE! STRIGA MARIAN – ce s-o fi întâmplat acolo?

În depărtare se auziră împuşcături, apoi deodată – dar cam înăbuşit – răcnetul de luptă al lui Pongo.

— Probabil că l-au legat – şoptii eu – haideţi repede să-i venim în ajutor!

— Stai aici! porunci Marian cu asprime şi mă trase înapoi. Pongo se va descurca el, nu mă îngrijesc de asta. A! Uite că a început şi colo afară.

Un glas aspru strigă câteva porunci şi privind cu băgare de seamă pe după statuie văzui un bandit înalt, care cu gesturi de comandant căuta să-i disciplineze pe cei ce-şi pierduseră capul.

— Asta nu trebuie să se întâmple! şopti Marian, pistolul său detună şi noul şef se prăbuşi la pământ.

Tovarăşii săi deschiseră acum din nou focul spre templu, dar zeul enorm era pentru noi o pavăză împotriva gloanţelor.

Între două împuşcături auzirăm apoi deodată tropăitul multor picioare, care păreau să se apropie. Cu tot pericolul gloanţelor,

privirăm cu băgare de seamă pe după statuie şi văzurăm îndată primejdia în care pluteam.

Se vede că bandiţilor le venise minte la cap, căci acum jumătate din ei trăgeau înăuntru în templu, pe când ceilalţi se cocoşaseră şi înaintau spre atac.

— Aplecaţi-vă! porunci Marian, dar noi şi făcuserăm asta, dându-ne seamă că puşcaşii din stradă trebuiau să tragă nu prea jos, ca să nu-şi nimerească tovarăşii.

— Foc! mai porunci Marian şi imediat deschiserăm un foc viu asupra năvălitorilor.

Rezultatul fu satisfăcător. Câţiva bandiţi rămaseră întinşi la pământ, pe când ceilalţi se întoarseră, rupând-o de fugă.

— Acum e acum – zise Marian – dacă vor avea atâta cap ca să se târască pe burtă în vreme ce ăilalţi vor trage din amândouă părţi asupra statuii, cu siguranţă că vor izbuti să se apropie de noi.

— Uite c-aşa şi fac! exclamai eu în aceeaşi clipă.

Scosesem cu băgare de seamă capul afară de sub braţul ridicat al statuii, dar fui nevoit să-l trag repede înapoi, căci bandiţii începuseră acum să tragă sistematic în amândouă părţile statui. Datoria noastră era să aşteptam liniştiţi, pana ce duşmanii ce se târau vor fi ajuns destul de aproape.

Brusc, Marian întinse puţin capul, pistolul său scuipă foc şi răspunsul fu un ţipăt răsunător, căruia îi urmă un foc viu.

Deodată mi se păru că aud un zgomot slab îndărătul soclului pe care se afla statuia, dar nu trebuia să întind capul, căci gloanţele, şuierau ca un roi de viespi.

Mă mulţumii să împing pistolul puţin şi să-l golesc în jos, plimbând ţeava încolo şi încoace. Şi la a cincea împuşcătură auzii un ţipăt care-mi dovedi că ideea mea fusese bună.

— Bravo! exclamă Marian, care observase manevra mea. Acum nădăjduiesc că ne-or da pace câtva timp. Îşi vor da ei seamă că atât de lesne nu se pot apropia de noi.

— Dar unde o fi Pongo? întrebai eu, când duşmanii noştri rămaseră liniştiţi câteva clipe.

Marian nu răspunse, ci se folosi de cele câteva minute de răgaz ca să arunce repede o privire în templu. În clipa următoare slobozi un glonţ, căruia îi urmă un ţipăt.

— Era foarte aproape – zise prietenul meu. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă.

Bandiţii deschiseră iar focul, dar după câteva clipe încetă brusc. Înainte ca să putem privi pe după statuie, o făptură zbură

pe dinainte-mi, apoi se auzi o împuşcătură şi glonţul şuieră ia câţiva centimetri de tâmpla mea stângă. În aceeaşi clipă un pocnet de pistol se auzi şi înspre partea unde se afla Marian.

Fără să-mi pierd sângele rece, slobozii şi ei un glonţ, care găuri fruntea îndrăzneţului şi în acelaşi timp detună de dincolo arma lui Marian.

— Eşti rănit, Robert? strigă Marian speriat.

— Nu, Mariane – răspunsei eu – dar tu?

— Nici eu. Am avut noroc. A! Iar se întâmpla ceva afară.

Împuşcăturile şi ţipetele nu se mai auziseră mult timp. Acum începură din nou, dar mult mai aproape.

La mică depărtare se auzi o salvă atât de precisă, de parcă ar fi fost executată la exerciţiile unei scoli militare. Marian zise, cu mirare:

— Zău dacă nu-mi face impresia că au fost soldaţi. Am auzit ţipetele şi cred că salva asta a făcut o adevărată baie de sânge.

Vroiam tocmai să-i întăresc părerea, dar cuvântul îmi muri pe buze, căci deodată se auzi aproape de tot răcnetul sălbatec al lui Pongo. Nu mă mai putui stăpâni şi scoţând capul cu băgare de seamă văzui că nu mai era nici o primejdie pentru aceasta, căci bandiţii de afară se holbau cu toţii spre stânga, dincotro răsunase răcnetul. Apoi izbucniră deodată în strigăte şi ridicară pistoalele, dar în aceeaşi clipă tună o comandă căreia îi urmă iarăşi o salvă în toată regula.

Efectul fu grozav. Aproape jumătate din bandiţi se prăbuşiră, ceilalţi sloboziră câteva gloanţe dar o nouă salvă îi doborî pe cei mai mulţi dintre ei; restul o rupse la fugă.

În templu nu se mai afla nici un duşman şi cu mă şi pregăteam să cobor de pe soclu, când Marian mă opri.

— Rămâi aici, altfel te pomeneşti că în furia luptei vom fi ţinuţi şi noi drept bandiţi. Ah, Pongo!

Exclamaţia aceasta de admiraţie era îndreptăţită. Ca un demon înfiorător uriaşul negru sari, cu paşi mari după fugari, rotind sabia enormă deasupra capului şi scoţând răcnetul său grozav.

Imediat după dânsul urmau – aproape să nu-mi vie să cred ochilor – soldaţi. Erau chinezi, care purtau un fel de uniformă europenească. În fruntea lor se afla un bărbat înalt, slăbănog. Alerga aproape alături de Pongo, dădu deodată o comandă, soldaţii se opriră imediat; ridicară puştile şi iar răpăi o salvă.

Apoi, soldaţii se năpustiră înainte. Când dispărură, sosiră în goană făpturi în vestminte felurite. Deodată Ho-ang strigă un nume, sări jos de pe soclu şi ieşi repede din templu. Afară, un

chinez rămase în loc uimit, apoi alergă spre Ho-ang, cu chipul plin de bucurie şi amândoi se salutară cu multă căldură.

— Acum putem îndrăzni şi noi, zise Marian şi sări jos.

Îl urmai şi ieşirăm încet din templu. Ho-ang ne veni înainte, braţ la braţ cu celălalt Chinez.

— Vărul meu Tsun – ni-l prezintă el – de doi ani a dispărut cu caravana lui şi acum îl regăsesc aici.

Chinezul tânăr şi bine crescut, ne salută politicos în limba engleză, apoi Marian se întoarse spre Ho-ang şi zise, zâmbind:

— Vezi d-ta, domnule Ho-ang, îţi era teamă să vii în oraşul acesta şi acum regăseşti pe unul pe care-l credeai mort. Cred că ai motive să fii mulţumit cu mica noastră excursie.

— Şi sunt chiar – râse Ho-ang – dar când ne-au târât la piatra aceea de sacrificiu nu prea m-am simţit la largul meu. Pongo al dv., e un om minune, n-am destule cuvinte să-mi exprim admiraţia pentru el Dar unde o fi acum?

— Probabil că a dat iama în bandiţii rămaşi în viaţă, cu sabia zeului – răspunse Marian. Sunt curios să ştiu de unde a adus trupele şi mulţimea aia de civili.

— În privinţa aste pot lămuri eu, se amestecă în vorbă Tsun.

— Te rog chiar – zise Marian prietenos.

— Trebuie să mă întorc puţin înapoi – începu tânărul Chinez – altminteri vă va fi greu să vă formaţi o părere dreaptă cu privire la acest oraş şi la ciudaţii săi locuitori. Acum doi ani conduceam o caravană spre Tibet. În apropierea oraşului acestuia, am fost atacaţi de optzeci de călăreţi; câţiva servitori care vroiau să se apere fură ucişi, iar noi, ceilalţi, târâţi încoace. Omul cu pălăria – şeful bandei – ne spuse că am încălcat un ţinut sfânt şi ca pedeapsă trebuia să muncim câţiva ani pentru bandă.

Sarcina noastră era să reconstruim, una după alta, casele distruse. O muncă foarte grea. La templul acesta de pildă, am muncit şi eu. Când am fost prinşi se aflau aici vreo douăzeci de prizonieri, în cursul vremii mai veniră cincisprezece negustori, apoi încă vreo patruzeci de soldaţi.

Aceştia fuseseră atacaţi peste noapte şi învinşi. Ne pierduserăm nădejdea să ne mai recăpătăm libertatea, dar astăzi, pe când munceam la reconstruirea unui templu, văzurăm deodată pe Negrul uriaş năpustindu-se cu sabia ridicată asupra paznicilor noştri şi înainte ca aceştia să poată duce mâna la arme, fură toţi răpuşi din câteva lovituri.

Apoi Negrul ne ceru – într-o englezească stâlcită – să ne luăm arme. Eu tălmăcii vorbele lui comandantului soldaţilor şi deoarece

ştiam unde se află depozitul bandiţilor, alergarăm într-acolo. Negrul dv., îi răpuse şi pe paznicii de aci. După aceea ne înarmarăm şi pornirăm încoace. Asta e toată povestea, Marian chibzui câtva timp, apoi zise:

— Lucrul pare simplu când stai s-asculţi, dar aş dori să ştiu de unde aflase Pongo al nostru de prezenţa dv., aici. Şi noi am sosit aseară şi am fost ameţiţi cu ajutorul gazelor.

— În privinţa asta nu vă pot da nici o lămurire, domnule Farrow – zâmbi Tsun – dar prietenul dv., vă va povesti cum a izbutit să afle.

— Fireşte – încuviinţă Marian – acum, însă, să mergem după soldaţi. Sunt singuri aici în piaţa asta. Dar cred că ce-a fost de făcut s-o fi făcut, căci nu mai aud nici o împuşcătură.

Ne pregăteam să părăsim piaţa, când se ivi Pongo. Ne salută strălucitor de bucurie, dar când îi strânserăm mâna, mulţumindu-i călduros, el făcu – precum îi era obiceiul – o mutră atât de fioroasă, încât tânărul Tsun se dădu fără voie câţiva paşi înapoi.

— Pongo – strigă Marian – cum ai izbutit să faci asta?

— Pongo trezit îndată, Massers încă leşinaţi Pongo găseşte piatră, roade curele. Colo – arătă cu capul spre templu – rupe legăturile, aduc repede Askari (soldaţi) oameni răi omoară.

Atâta avea să ne spuie!

— Pongo – întrebă Marian, nedumerit – dai de unde ştiai că sunt soldaţi pe aici?

— Pongo ieri văzut pe fereastră, răspuns el. Au fost duşi în case, mulţi oameni răi cu Pongo gândit asta ajutor bun, repede adus pe ei.

Acum veni ofiţerul care vorbea bine englezeşte şi ni se recomanda drept locotenentul Koha. El povesti că banda omorâse pe nesimţite sentinelele sale, apoi s-a năpustit brusc asupra celor ce dormeau. Şi cu lovituri în cap fuseseră ameţiţi, înainte de a se putea trezi.

Apoi ne întrebă de păţaniile noastre şi Ho-ang îşi luă sarcina să le povestească. Când sfârşi, Marian zise:

— Acum aş vrea să recapăt conţinutul buzunarelor mele precum şi armele. De asemeni şi caii aş dori să-i recăpătăm – dar întrebarea e: unde găsim toate acestea?

— Îi voi instrui îndată pe oamenii mei, se oferi locotenentul.

Se depărtă şi eu mă adresai lui Marian:

— Nu cred ca prizonierii să trădeze ceva locotenentului, ca să poată regăsi lucrurile noastre. Ştiu bine ei că sunt hărăziţi morţii, astfel că nu li se va putea smulge mărturisirea.

— Ai dreptate, nici cu torturi nu va izbuti locotenentul să scoată ceva de la ei.

Fără voie apucai braţul lui Marian. La o mica depărtare se auzi iar răpăitul unei salve şi îmi dădui seama îndată ce însemna asta. Marian clătină capul şi zise:

— Probabil că nu vroiau să vorbească.. Şi-au ispăşit nelegiuirile şi, după credinţa lor, sunt dus acum la strămoşii lor, într-o lume mai bună.

Koha se înapoie şi zise:

— N-au vrut să spună, aşa că i-am pedepsit pe loc, căci nu-i puteam lua cu mine în China. Voi pune să se scotocească prin case şi sunt încredinţat că vă veţi recăpăta bunurile dv. Îmi îngăduiţi să vă fiu tovarăş de drum, împreună cu oamenii mei?

Asta era politeţe chinezească, sadea. În loc ca noi să-l fi rugat să facă asta, cum se cuvenea – căci ne venea bine la socoteală să fim sub scutul armatei – ne-o lua el înainte cu rugămintea. Fireşte că Marian încuviinţă îndată.

Tocmai când soldaţii se iviră în mica piaţă şi Koha vroia să le dea însărcinarea de care fusese vorba, veni Pongo încărcat cu poveri. Aducea armele care ne fuseseră luate, precum şi tot conţinutul buzunarelor noastre.

— În casa de colo! spuse el doar şi arătă cu capul într-o anumită direcţie.

Pongo dibuise şi caii noştri într-un grajd, dar când îl văzurăm pe cei ai bandiţilor, ne gândirăm să facem schimb; căci tâlharii aceia aveau cai minunaţi. Şi după ce ne luarăm noi ce ne trebuia locotenentul confiscă restul pentru trupa sa, Ho-ang se despăgubi şi el pentru caii ucişi, ceilalţi negustori şi servitorii lor îşi regăsiră de-asemeni animalele ce le aparţinuseră şi după ce fu terminată treaba asta, porniră să caute lucrurile furate.

Dar după atâta amar de vreme rămăsese foarte puţin şi negustorii păgubiţi se mulţumiră să jefuiască, la rândul lor, tot oraşul.

Toată ziua se împachetară conserve, îmbrăcăminte, gheţărie, arme şi chiar statuile din terapie. Hotărâserăm, prin bună înţelegere, să pornim la drum abia a doua zi, ca să putem străbate cât mai mult drum pe lumină.

De aceea, îndată după cină ne culcarăm şi dormirăm minunat pe culcuşurile de paie.

A doua zi, când răsări soarele, ne şi aşteptau cazanele cu ceai fierbinte şi după un ceas eram gata de drum.

Datorită numărului mare de acum, drumul nu merse atât de

repede. În schimb nu ne mai temeam de vreo bandă de tâlhari.

În cursul celor patru zile de călătorie spre Tşamkav, nu zărirăm nici un individ suspect. Dispoziţia noastră în tot timpul acesta fu cat se poate de bună. Îndeletnicirea principala a lui Marian şi a mea era vânătoarea de antilope şi capre sălbatice, care ne îngăduia să mai facem o variaţie în mâncarea noastră: conserve fi iar conserve.

Din Tşamkar trimiseră un raport amănunţit lordului Bird, stăruind asupra faptului ca nu ne vom lăsa împiedecaţi de nimic pentru a aduce la îndeplinire sarcina ce ne-o dăduse. Îi mai vesteam că din oraşul Tşung-King, unde urma sa ajungem peste vreo douăzeci de zile, ne vom folosi de tren până la Shanghai. Acolo vom ajunge peste alte două săptămâni şi ne vom îmbarca imediat pentru Alaska.

În Tşamkar ne despărţirăm de cea mai mare parte a noilor noştri tovarăşi, pe care îi găsisem în oraşul duhurilor. Numai locotenentul Koha cu oamenii săi şi Ho-ang ne mai însoţirii până în depărtatul Tşung-King. Atunci când ne urcarăm în tren în oraşul acesta, puturăm zice că eram oarecum la adăpost de primejdii.

Râmaserăm iarăşi singuri, căci locotenentul Koha trebuia să pornească spre o garnizoană nordică, în vreme ce Ho-ang avea afaceri în sud. Despărţirea de viteazul chinez fu cu adevărat mişcătoare.

Plini de încredere în steaua noastră pornirăm la drum, spre îndepărtatul Shanghai, această călătorie lungă cu trenul ne venea bine la socoteală, căci aveam răgaz, să ne odihnim de cele îndurate până acum. Afară de asta mai vedeam ţara asta interesantă şi locuitorii ei şi mai interesanţi.

Adesea furăm nevoiţi să înnoptam în staţiuni mici, când pierdeam trenul de legătură, dar asta nu ne necăjea deloc, căci aveam prilejul să cunoaştem lucruri noii.

Mai curând decât ne aşteptam, ajunserăm la ţinta noastră vremelnică. Acum trebuia să ne îngrijim repede de bilete de vapor şi să ne îmbarcăm cu destinaţia spre Nord.

Dar a fost să trecem încă odată în marele port printr-o aventură ciudată şi primejdioasă, cu toate prin câte trecusem până atunci.»

Sfârşitul volumului: **ORAŞUL DEMONILOR.**

În numărul următor:

BANDA LUI SAO-SHUNG.

În Numărul următor:

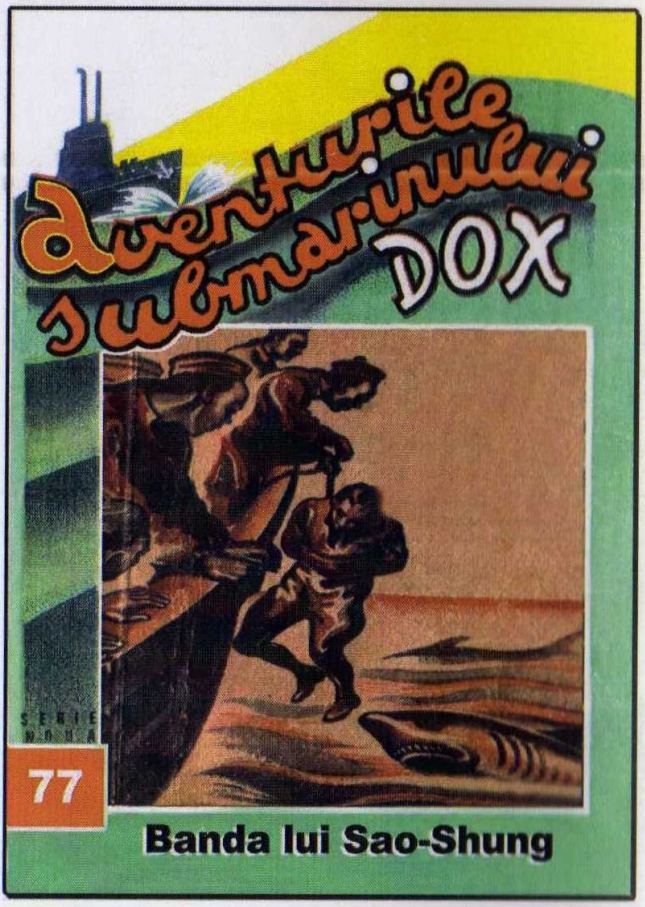

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro